

Η αμφιβολία έζωσε την Δηιάνειρα όταν διαπίστωσε πως η τούφα το μαλλί που χρησιμοποίησε για να αλείψει τον χιτώνα με το φίλτρο που της έδωσε ο κένταυρος Νέσσορ, εξαφανίστηκε. Στη θέση της υπήρχε μόνο στάχτη. Είχαν πέσει επάνω της οι ακτίνες του ήλιου, την ζέσταναν και την έκαναν να διαλυθεί σαν να είχε καεί. Η Δηιάνειρα μόλις άρχισε να πονηρεύεται. Για ποιο λόγο πεθαίνοντας ο κένταυρος θα της έδειχνε τόση εύνοια, αφού αυτή έγινε αιτία να τον σκοτώσει ο Ηρακλής; Το βέλος που τον χτύπησε, ήταν βουτηγμένο στο δηλητήριο της Λερναίας Ύδρας και είχε βασανίσει ακόμα και τον άθνατο Χείρωνα. Δεν θα εξόντωνε και τον άνδρα της;

Οι αμφιβολίες έγιναν βεβαιότητα, όταν είδε τον γιο τους, Ύλλο, που είχε πάει να συναντήσει τον πατέρα του, να επιστρέφει εξαγριωμένος και να την αποκαλεί φόνισσα («Τραχίνιες», 734 κ.ε.): Είδε τον Ηρακλή να φορά χαρούμενος τον χιτώνα, το θανατηφόρο δώρο της, και να ετοιμάζει θυσία εκατό βοδιών. Όταν θέριεψαν οι φλόγες στον βωμό, τον περιέλουσε ιδρώτας. Ο χιτώνας κόλλησε επάνω του, ενώ το δηλητήριο απλωνόταν μέσα του. Με σπασμούς που δεν μπορούσε να αποτρέψει, φώναξε τον Λίχα και τον ρώτησε για το χιτώνα. Αυτός είπε πως έκανε ό,τι η Δηιάνειρα τον διέταξε. Σφαδιάζοντας από τους πόνους, ο Ηρακλής άρπαξε τον Λίχα και τον εξακόντισε στα βράχια καταμεσής στη θάλασσα, ανάμεσα στην Θεσσαλία και την Εύβοια. Ο Λίχας σκοτώθηκε. Τα τρία εκεί νησάκια τα είπαν Λιχάδες. Ο Ηρακλής συνέχισε να σφαδιάζει, ενώ τα βογκητά του αντηχούσαν στα γύρω βουνά. Άρχισε να καταριέται την γυναίκα του και ζήτησε από τον Ύλλο να τον μεταφέρει μακριά.

Η Δηιάνειρα αυτοκτόνησε, μπήγοντας στα πλευρά της ένα ξίφος. Ο Ηρακλής όρκισε τον Ύλλο ότι θα παντρευτεί την όμορφη Ιόλη και ζήτησε να τον μεταφέρουν στην πιο ψηλή κορφή της Οίτης. Εκεί, φτιάχτηκε σωρός από κλαδιά δέντρων και στήθηκε πυρά. Ο Ηρακλής είπε να τον ξαπλώσουν πάνω της. Μετά, ζήτησε από τον Ύλλο να ανάψει τη φωτιά. Του ήταν αδύνατο να το κάνει. Ο Ηρακλής είπε να σταματήσουν τον πρώτο περαστικό και να ζητήσουν να την ανάψει αυτός. Περσαστικός στην κορφή του βουνού ήταν δύσκολο να βρεθεί. Ο Σοφοκλής λέει ότι ήταν ο Φιλοκτήτης αυτός που βρέθηκε εκεί και δέχτηκε να ανάψει την πυρά («Φιλοκτήτης», 801). Ο Ηρακλής του χάρισε το τόξο και τα βέλη του. Ο Απολλόδωρος γράφει ότι ήταν ο Ποίας, ο πατέρας του Φιλοκτήτη που έφαχνε για κάποια χαμένα πρόβατά του (II 160). Σ' αυτόν χάρισε το τόξο και τα βέλη ο ημίθεος κι αυτός τα έδωσε στον γιο του. Μόνο με αυτό θα έπαιρναν αργότερα οι Αχαιοί την Τροία.

Όταν φούντωναν οι φλόγες, ένα σύννεφο κατέβηκε πάνω στην πυρά, μέσα σε αστραπές και βροντές. Μετά, το σύννεφο ανέβηκε πάλι στον ουρανό. Τίποτα δεν υπήρχε που να

μαρτυρά την παρουσία του νεκρού Ηρακλή, όταν η φωτιά έσβησε. Ο ήρωας μεταφερόταν κιόλας στον Όλυμπο, στο βουνό των αθανάτων. Τον πήγαινε με το άρμα της η Αθηνά. Όσο να φτάσουν, ο Δίας έπεισε την Ήρα να φιλιώσει μαζί του. Η αναπαράσταση της γέννησης από την Ήρα ήταν μια πράξη υιοθεσίας. Ο Ηρακλής έγινε γιος της. Παντρεύτηκε την Ήβη, κόρη του Δία και της Ήρας, θεά που ενσαρκώνει την αιώνια νεότητα. απέκτησαν γιους τον Αλεξιάρη και τον Ανίκητο.

Τον ίδιο καιρό, ένα ποτάμι δημιουργήθηκε εκεί από όπου ο Ηρακλής ανέβηκε στον ουρανό. Εμείς το λέμε Γοργοπόταμο.

(τελευταία επεξεργασία, 25 Σεπτεμβρίου 2021)